

K 7/M 45

120000869045

2019

Министерство
на културата
Община Русе

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

**52.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
17 - 31.03.2012
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**52.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
17 - 31.03.2012
RUSE
BULGARIA**

Ministry of Culture
Ruse Municipality

RUSE -
CANDIDATE
FOR EUROPEAN
CAPITAL
OF CULTURE
2019

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

52. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ **МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ**

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 17 – 31 март 2012

*Русе – кандидат
за Европейска столица на културата 2019*

СВЕТЛИН РУСЕВ цигулка
ФРАНСОА САЛК Виолончело

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869045

26.03 понеделник, 19 ч.
Доходно здание

448 234

 ОББ
A Member of NBG Group

 Инвестбанк | АД

 Montupet

ПРОГРАМА

.I.

ЙОЖЕН ИЗАИ

(1858-1931)

Соната за соло цигулка №3, Балада

оп. 27, ре минор

1924

Lento molto sostenuto

ПЕТЪР ХРИСТОСКОВ

(1917-2006)

Два каприза за соло цигулка

Ръченица

Дайчово хоро

КРИСТОФ МАРАТКА

1972

Поема за цигулка и Виолончело

МОРИС РАВЕЛ

(1875-1937)

Соната за цигулка и Виолончело, до мажор

1922

Allegro

Tres Vif

Lent

Vif, Avec Entrain

.II.

ГАСПАР КАСАДО

(1897-1966)

Прелюд-фантазия за соло Виолончело

1981

ЗОЛТАН КОДАЙ

(1982-1967)

Дуо за цигулка и Виолончело, оп. 7

1914

Allegro serioso, non troppo

Adagio

Maestoso. Presto

Изау е най-индивидуалният и изключителен цигулар, който съм слушал в живота си – казва Карл Флеш, а Пабло Казалс го обявява за най-прекрасния идеал за артист.

В триадата велики цигулари от края на 19. и началото на 20. век Йоахим – Сарасате – Изау, Изау олицетворява духа на свободната поетична импровизация, а изкуството му заразява с дълбока експресия, омагьосваща енергия и блестяща виртуозност. Композиционното му майсторство е оригинален израз на собствен стил, в който свободната поемност се съчетава с жанрова картинност и невиждана дотогава обогатеност на тембровата палитра. Неговите сонати, пиеси и транскрипции са категоричен връх в късноромантичната цигулкова литература. Под влияние на своя учител Х. Виенявски Изау написва множество мазурки, полонези, капризи, концерти. Особено емблематични за стила му са шестте солови сонати за цигулка, в които той демонстрира и постига нови търсения в областта на звукоизвличането, тембрите, хармонията, гласовогенето, виртуозността и достига до впечатляващо нов инструментален колорит.

Шестте солови цигулкови сонати са уникални на фона на другите подобни творби от този жанр. Във всяка от тях Изау създава творчески портрети на свои приятели – цигулари, а в същото време и свой автопортрет, решен в неподражаемо триединство: традициите на Бах, изпълнителското изкуство на 20. век и самият той с безпрекословното си новаторство в областта на цигулковото изпълнителство. **Третата Соната – Балада** е романтичен портрет на Джордже Енеску, в който главният герой като че ли „чете“ словото на Баховата *Шакон* в сложните и виртуозни форми и фактури, емблематични за темпераментния румънец и едновременно с това се явява кулминация на диалога за живота и смъртта с изумителното съчетаване на лирика, философско размишление, епична повествователност и конфликтна драматичност.

Бидейки един от най-изявените цигулари на своето поколение, **Петър Христосков** остава изключително интересни творби в областта на цигулковата литература. Най-впечатляващи са двата цикъла

солови капричи, написани върху фолклорен материал и поставящи пред изпълнителя високи изисквания за професионализъм и шлифованост на интерпретацията. *Ръченица* и *Дайчово хоро* са два от най-виртуозните и енергично-експресивни каприза, в които оригиналните ритми на популярните народни танци се съчетават с импровизационност и неподражаема техническа изобретателност.

За Сонатата за цигулка и виолончело Равел казва: *Аз считам, че тази соната е повратен момент в творчеството ми – пълен отказ от обаянието на хармонията, заради преобладаването на мелодията.* В нея Равел се обръща към освобождаване на мелодията от хармонични цветове, към контрапункта, към диатонична линеарност, към лаговата игра и освободения от строгата периодичност ритмичен поток. Той изостря контраста между частите на цикъла, следвайки традициите на предкласичната соната и едновременно с това отразява общата съвременна тенденция към мащабна характеристичност на цикъла.

Скръбно-сържаната атмосфера на Първата част е постигната чрез излагането на две близки по характер теми, развити линеарно и диалогично, и при пълна равнопоставеност на инструментите.

Втората част е подвижно-скерцозна. Равел я нарича *импровизациите на клоуна* – една оригинална съвременна импровизация в стила на Пикасо, една екстравагантно намерена форма на комичното, носеща пародийност, насмешка и десантиментализъм.

В Третата част от музикалния диалог и „клоунадата“ Равел преминава към образите на дълбоко съсредоточена скръб и така задълбочава до краен предел контраста в цикъла. *Андантето от моя Дует*, пише той, *в началото и края е в черно, а в средата за малко внезапно присветва в пурпурен пламък.*

Основната тема на бързия, оживен финал е близка до народен танц. В нейното развитие конфликтно се промъкват тревожни отгласи от предшестващите части, но когато енергично и недвусмислено утвърждава празничната танцувалност в духа на селския ригодон от Сюитата *В памет на Купрен*.

Премиерата на *Дуета* е на 3 май 1922 в изпълнение на цигуларя Е. Журдан-Моранж и виолончелиста М. Маретал. Изключително необичайното звучене на сонатата предизвикало слух, че тя е *изкривена* от изпълнителите. По този повод е запазено писмо на Равел до Журдан-Моранж, в което, иронизирайки слуховете, композиторът пише: *Сърдечен привет от вашата благодарна жертва.*

Кристоф Маратка е роден в Прага през 1972. Учи пиано и композиция в Консерваторията и Академията за изпълнителски изкуства в Прага и в Института за изследвания и координиране на акустиката и музиката в Париж. Живее във Франция и е един от известните съвременни композитори.

Работи за различни фестивали, сред които *Presences*, Дрезденските музикални дни, Музикалният фестивал в Корсхолм, Международният музикален фестивал *Пражка пролет* и др.

Творбите му са изпълнявани от водещи световни солисти, ансамбли и оркестри като Патрик Галоа, Мишел Летиек, Хранц Хелмерсон, Густаво Ромеро, Рафаел Олег, Владимир Менделсон, квартетите *Талих*, *Изаи*, *Кандински*, *Моцарт* клавирен квартет, ансамбъл *Фа*, трио *Григ*, Оркестърът на Френското радио, *Камерата* – Санкт-Петербург, Филхармонията в Бърно, Пражкият симфоничен оркестър. Негови творби звучат в Европа, САЩ и Австралия.

Гаспар Касаго е един от най-емблематичните виолончелисти и композитори на Испания. Творбите му – виртуозни и експресивно емоционални, отразяват ярко испанската чувствителност и огнените ритми и интонации на фолклора.

Прелюд-фантазия е първата част от Сюитата за соло виолончело и разкрива импровизаторското майсторство, повишената патетичност и майсторското владение на виолончеловата техника на своя автор.

Золтан Кодай е сред онези ярки индивидуални творчески фигури, които внасят неповторимо самобитни штрихи в картината на музикалния 20. век. Заедно с Бела Барток се насочва към събиране, изучаване и претворяване на фолклора, извлича от

старинните музикални пластове художествени идеи и естетически принципи, влитайки ги в съвременна партитура. Заедно с *Унгарски псалом*, операта *Хари Янош*, десетките хорова творби или сборници с песни, Кодай оставя и интересни камерни опуси – квартети, сонати, серенада за струнно трио. Известното **Дуо за цигулка и виолончело** е написано през 1914 и съчетава солистичните възможности на всеки инструмент с широко ансамблово звучене, а речитативната монологичност – с многопластов инструментален диалог.

В *Дуета* звучи духът на старинната унгарска песен. С фолклора са свързани както характерното *rubato* и диатониката, така и общият характер на музиката. По структура той излиза от типично традиционните рамки на камерния жанр, благодарение на свободното претворяване и съчетаване на чисто класическите форми с елементи на селската песенност.

Пентатоничните теми в Първата част очертават епически образи, стигащи до експресия и екстатичност. Архаичното усещане за старинното е особено топло пресъздадено в лириката на Втората част, която се движи между спокойния размисъл и патетичния изблик. Съдържаният епически речитатив в началото на Финала въвежда в стремителното *Presto*, в което с огромно остроумие и изобретателност са пресъздадени танцувалните фолклорни елементи и типичните маниери на селските музиканти.

Светлин Русев започва своето обучение по музика в НУИ *Проф. Веселин Стоянов* – Русе. През 1991 е приет във Висшата национална консерватория за музика и танц в Париж и още през 1994 печели Първа награда по цигулка и камерна музика.

Носител е на многобройни награди от редица международни конкурси. През 2001 получава Първа награда, Специалната награда на публиката и Специалната награда на Първия международен конкурс в Сендай, Япония. Изпълнява със забележителна виртуозност и дълбочина широк репертоар, който обхваща творби от барока до съвременната музика. Известен е с изпълненията си на славянски композиции и е един от изтъкнатите пропагандатори на

българска музика – през 2006 получава наградата *Музикант на годината*, а през 2007 е отличен с наградата *Кристална лира*.

Солист е на различни оркестри в САЩ, Латинска Америка, Азия и Европа и концертира активно като член на триото *Русев – Салк – Розанова*.

От 2005 е концертмайстор на Филхармоничния оркестър на Френското радио, а от 2007 и на Сеулската филхармония.

След успешния компактдиск със записи на пиеси от Панчо Владигеров заедно с пианистката Елена Розанова, Светлин Русев издава *Concerto Funebre* на Карл Амадеус Хартман с оркестъра на Оверн под диригентството на Ари Ван Бек, *Интеграл*, посветен на френско-белгийската цигулкова школа с пианистката Елена Розанова и сонати от Григ и Метнер с пианиста Фредерик Дориа-Никола.

От 2008 Светлин Русев е професор по цигулка във Висшата национална консерватория за музика и танц в Париж.

От 2011 свири на уникална по своя произход *цигулка Амати-Страдивариус* от 1720, предоставена му от AMUNDI.

Носител е на Награда "Русев" на Община – Русе (2011) за особен принос в развитието на българското изпълнителско изкуство и МФ „Мартенски музикални дни“.

Франсоа Салк е признат за един от най-впечатляващите челисти на своята генерация. Завършва Висшата национална консерватория за музика и танци в Париж и става магистър по музика в Университета в Йейл – САЩ. Носител е на престижни награди от международни конкурси в Лозана (I награда), Женева (II награда), ARD – Мюнхен, *Чайковски* – Москва, на шест първи награди от международни конкурси в САЩ, на I награда от международния конкурс на името на П. Тортелие и на наградата *Пиер Фурние*.

Концертира активно с различни камерни формации в над четиридесет страни с артисти като Ж. К. Пенетиер, Б. Енгерер, А. Таро, М. Портал, П. Майер, Е. Пахуг, И. Голан, Р. Капушон, П. Амоиал, Б. Дъглас, Д. Шахам и др.

Сътрудничи като солист на Мюнхенския радиооркестър, Радиооркестъра на Романска Швейцария,

Московския камерен оркестър, Санкт-Петербургската *Камерата*, Балтийския камерен оркестър, Филхармоничния оркестър на Монако, Берлинската филхармония и на редица френски оркестри.

Неговите записи за *BMG RCA*, *Arion* и *Lyrinx* с пианистите Ерик льо Саж и Александър Таро получават висока оценка и много награди.

Основава *Парижкия виолончелов ансамбъл*, в който все още е главен солист, а в продължение на 5 години е член на световноизвестния френски струнен квартет *Изаи*, с които изнася над 400 концерта и записва седем компактдиска.

В момента Франсоа Салк е преподавател във Висшата национална консерватория за музика и танц в Париж.

Програмата подготви
Мария Дуканова

